

Весні...

Ейрік Даньо

Знімає речі, лускає, ховає
Таємний зміст своє наявне "Я"
І знов до мене долинають
Твої пророчі та прості слова.

Тоді, коли ми бачились востаннє
Я був навколо — ти була одна
Дивилась, думала, вагалась
Шукала те, чого уже нема.

Не оживе, загусне, затвердіє
Моя любов, твоя остання мить
Рука твоя бере мою за руку
І так зворушено, так лагідно тремтить

Всі речовини виливались з мозку:
Червона, сіра, біла рідина
А ти мовчала і дивилась
Як я вмираю, мовчки йду до дна

Мій шепіт був гучніше грому
Мій крик тонув у вирі сну
Я вірив, я чекав, напевно
Таку, як ти, омріяну весну